

VÂNĂTORUL FĂRĂ NOROC

—G iuseppe, ia pușca și du-te la vânătoare, îi spuse mama într-o dimineață fiului ei. Măine sora ta se mărită și vrea să mănânce iepure cu mămăligă.

Giuseppe luă pușca și porni la vânătoare. Și numai ce văzu un iepure țâșnind dintr-un tufiș și alergând pe câmp. Îndreptă pușca spre el, ochi și apăsă pe trăgaci. Dar pușca zise: *Poc!* – da, da, cu glas omenesc – și-n loc să trimită glonțul departe îl lăsă să cadă pe jos.

Giuseppe îl ridică și-l privi mirat. Apoi se uită atent la pușcă – părea aceeași dintotdeauna, și totuși în loc să tragă spusese: *Poc!*, cu un glas vesel și plin de proștețime. Giuseppe cercetă și țeava, dar, să fim serioși, cine să se fi ascuns în ea? Într-adevăr, pe țeavă nu era nimeni și nimic.

– Mda, mama vrea totuși să-i aduc un iepure. Iar soră-mea vrea să-l mănânce cu mămăligă...

În clipa aceea, iepurele de adineaori trecu din nou prin fața lui Giuseppe. De data asta însă purta pe cap o coroaniță din flori de portocal; privea în jos și umbla cu pași mărunți, mărunței.

— Ia te uită, făcu Giuseppe, și iepurele se însoară.
Nu-i nimic, o să-mpușc un fazan.

Și, într-adevăr, ceva mai încolo, în pădure, văzu un fazan plimbându-se agale pe cărare, cătuși de puțin speriat, de parcă ar fi fost cea dintâi zi de vânătoare, iar fazanii n-ar fi știut încă ce-i o pușcă.

Giuseppe ochi, apăsă pe trăgaci, și pușca făcu: *Pac!*
Chiar așa: *Pac! Pac!*, de două ori, cum zic copiii când trag cu pușca de lemn. Glonțul căzu pe jos și sperie câteva furnici roșii care fugiră să se ascundă sub un pin.

— Asta-i bună, zise Giuseppe, care începuse să se înfurie, să vezi ce mai bucurie pe mama când m-oi

întoarce acasă cu tolba goală.

Fazanul, care, auzind acel *pac-pac*, se ascunsese într-un desiș, se arată din nou pe cărare, de data asta urmat de puii săi, înșirați unul după altul, și doritor nevoie mare să rădă pe seama lui. Iar în urmă venea țanțoș mama, bucuroasă de parcă ar fi luat premiul întâi.

— Da' bucuroasă mai ești, bombăni Giuseppe. Cred și eu, tu te-ai măritat de ceva vreme. Dar eu acum în ce mai trag?

Încărcă din nou pușca cu mare băgare de seamă și privi în jur. Nu se vedea decât un mierloi sus pe-o creangă, fluiera de parcă ar fi zis: *Împușcă-mă, împușcă-mă.*

Și Giuseppe îl împușcă. Dar pușca zise: *Bang!, cum* zic copiii când citesc benzi desenate. Apoi scoase și un sunet ușurel, în batjocură parcă. Mierloiul fluieră, mai vesel ca înainte, de parcă ar fi zis: *Ai ochit și-ai împușcat, nasul s-a făcut mai lat.*

— Puteam să jur, zise Giuseppe. Se vede treaba că astăzi puștile sunt în grevă.

— Cum a mers vânătoarea, Giuseppe? îl întreabă mama la întoarcere.

— Bine, mămico. Am împușcat trei minciunile grase și frumoase. Numai bune de pus lângă mămligă.

